

paa den indenlandste Forhandler, hvem Ansvarret paahviler for Flastens Indhold. Det er en Bestemmelse, der kan se ret praktisk ud for saa vidt som man, naar Politiet har Mistanke om, at en Slags Vin eller Spirituosa ikke er, som den skal være, med Kethed kan finde, hvem der bærer Ansvarret. Udvalget har imidlertid næret nogen Betænelighed ved denne Paragrafs Vedtagelse. For det første kan det ikke nægtes, at i mange Tilfælde vil Bestemmelsen ikke komme til at virke, idet der intet er til Hinder for, at en Vinhandler f. Eks. kan sætte sit Navn og Adresse paa en Flaske, og en Detailhandler, Konditor eller Hotelvært kan benytte samme Flaske med samme Etiket til, efter at Flastens første Indhold er udtømt, at udstænke ganske andre Varer af samme Slags. Paa den anden Side vil ogsaa den Mand, hvis Navn staar paa Flasten, kunne skyde sig ind under, naar først Flasten er kommen ind af hans Besiddelse, at det slet ikke er de Varer, han solgte til vorkommende, der ere i Flasten. Udvalget tror derfor, at der, naar denne Bestemmelse blev vedtagen, ofte vilde komme vanstelige Spørgsmaal frem, som vilde nødvendiggøre vidtløftige Undersøgelser og Forhør. Men der er derhos en anden Grund for Udvalget til at foreslaa, at Paragraffen ikke vedtages. Forholdet er vistnok det, at der her i Landet eksisterer ikke saa Vinhandlere, hvis Navne ikke ere meget bekendte, men som levere gode og sunde Varer, og som have et ikke ringe Klientel. De levere Varer til Hotelværter, Gæstgivere, Konditorer, Kafeværter og ogsaa til Detailhandlere, og de Varer, de levere, nydes af Konsumenterne med Tilfredshed. Men hvis der nu i Loven blev vedtagen en Bestemmelse som den, her foreslaas, vilde Opmærksomheden vistnok langt mere end tidligere blive henvendt paa det Navn, som kom til at staa paa Flasten. Medens man hidtil har været fornøjet med, hvad man fik at drikke, vilde man nu begynde at se paa Flasten og sige: Hvad er det for et Navn? Ham kende vi slet ikke, det er mærkeligt, at De købe Vin og Spirituosa derfra, det var langt bedre at købe fra det og det store og bekendte Firma. Udvalget anser det for temmelig utvivlsomt, at en Hotelejer, en Gæstgiver, en Kafevært osv. i mange Tilfælde vilde blive nødt til endog saa inden kort Tid, endskønt de Varer, han leverer for sine Kunder ere gode, at forlade den Leverandør, han hidtil har haft, og vende sig til en Mand, hvis Navn var mere kendt. Paragraffen vilde ganske sikkert virke overordentlig heldig for de store Forretninger, men Udvalget nærer Betænke-

ligheder ved den, fordi man er ængstelig for, at den vil skabe de mindre handlende. Jeg skal derfor paa Udvalgets Begne anbefale det Forslag, at Paragraffen udgaa.

Der blev ved Sagens 1ste Behandling her i Salen rejst det Spørgsmaal, om der ikke her i dette Lovforslag kunde blive optaget en Bestemmelse med Hensyn til Flaster, hvorved der sattes Straf for, at Flaster ikke indeholdt, hvad de skulde, saa vel Flaster som Vinflaster og Kognakflaster. Den ærede Justitsminister udtalte sig ved Sagens første Behandling overordentlig velvillig med Hensyn til denne Sag og udtalte, at det vilde være meget ønskeligt, at man kom til en saadan Lovbestemmelse. Udvalget har drøftet dette Spørgsmaal og mener, som det ogsaa er udtalt i Betænkningen, at det vilde være af megen Vigtighed snarest muligt at faa det afgjort ved en Lovbestemmelse, men det er jo tillige et meget indviklet Spørgsmaal, og der har ikke været levnet Udvalget saa overordentlig lang Tid, da det er en Nødvendighed, at denne Lov bliver vedtagen i begge Ting i denne Samling. Udvalget er derfor ikke kommet saa vidt, at det har stillet noget Endringsforslag, og vil formentlig heller ikke komme saa vidt inden tredje Behandling. Udvalget tillader sig gentagende at henlede den højtærede Justitsministers Opmærksomhed paa dette Spørgsmaal og udtaler, at det vistnok vilde være særdeles heldigt, om der kom en Lovbestemmelse derom. — Jeg anbefaler altsaa paa Udvalgets Begne Vedtagelsen af Lovforslaget med de to stillede Endringsforslag.

Th. Nielsen: Ja, det er kun en kort Bemærkning, jeg vil tillade mig at gøre. Der findes i § 5 som bekendt en Bemyndigelse for Justitsministeren til at udstede en Anordning om de Ting, som omhandles i Paragraffen. Der siges i Betænkningen, at man forventer, at denne Anordning skal udelade §§ 12—14, som staa i Kommissionens Lovforslag. I selve Anmærkningerne til Lovforslaget hedder det derimod, at Ministeren er til Sinds i alt væsentligt at lægge Indholdet af Kommissionens Forslag til Grund for Anordningen. Nu er det jo vel muligt, at vi kunne faa en Udtalelse fra den højtærede Minister om, at han i det Punkt er enig med Udvalget, men er man tilstrækkelig betrygget derved? Det var jo muligt, at der f. Eks. i det andet Ting kunde komme Udtalelser, som gik i modsat Retning, og der var jo ogsaa Mulighed for, at senere andre Justitsministre kunde komme til at udstede Anordninger. Det forekommer mig, at der er noget betænkeligt ved at stemme for en